

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: M. B. , nar. X, místo pobytu v ČR X, zast. Mgr. Miroslavem Kalousem, zmocněncem se sídlem Chrudimská 6/1575, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9.2013 č.j. CPR-9601-3/ČJ-2013-930310-V242,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací z účtu Městského soudu v Praze soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč k rukám jeho zmocněnce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9.9.2013 č.j. CPR-9601-3/ČJ-2013-930310-V242, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-254865/ČJ-2013-000022, ze dne 8.7.2013, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále také zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku, po kterou nemůže

účastník řízení vstoupit na území členských států EU. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy účastník pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 10 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě namítal nesprávnost napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedl, že správní orgány porušily ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a dále také ust. § 3 správního řádu, neboť nebylo postupováno tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.

Žalobce uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou rozpory, pokud se zmiňuje o tom, že rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č.j. OAM-67476/DP-2012, kterým bylo zastaveno řízení o prodloužení pobytu na území ČR, mělo nabýt právní moci zřejmě fikcí dne 21.2.2013. Dle žalobce nemohlo toto rozhodnutí nabýt právní moci, neboť nebylo žalobci doručeno. Žalobce spatřuje rozpor v tom, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že si je žalobce vědom neoprávněnosti svého pobytu na území ČR a dále v tvrzení, že žalobce nevěděl, že rozhodnutí o zastavení řízení, které nabylo právní moci dne 21.2.2013, bylo vůbec vydáno. Dle žalobce správní orgán Ministerstva vnitra ČR, OAMP, porušil ust. §§ 20 a násl. správního řádu ve věci řádného doručení písemnosti a žalovaný i správní orgán I. stupně v této věci neudělal nic pro ověření této skutečnosti, na které závisí platnost pobytového oprávnění žalobce.

Žalobce uvedl, že proti rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, OAMP, pod č.j. OAM-67476-7/DP-2012, které mělo nabýt právní moci dne 21.2.2013, a proti rozhodnutí pod č.j. OAM-32137-3/DP-2013 ze dne 23.6.2013 podá odvolání a bude zahájeno přezkumné řízení.

Žalobce uvedl, že nemohl rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, převzít, neboť se nacházel v době řízení na Ukrajině. Žalobce poukázal na to, že podle ust. § 44a odst. 4 písm. e) zákona o pobytu cizinců lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit na dobu stanovenou v § 44 odst. 4 písm. i). Žalobce tedy plně v souladu s ust. § 35 odst. 2, § 42 odst. 5 a dalších ustanovení zákona o pobytu cizinců podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu místně příslušnému správnímu orgánu a na dobu stanovenou zákonnými předpisy. Rozhodnutí o zastavení řízení navíc zasahuje podstatným způsobem do soukromého a rodinného života žalobce, neboť ten zde má družku a dítě. Tato skutečnost není v napadeném rozhodnutí zmíněna ani zkoumána. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a s námitkami v ní uvedenými nesouhlasil. Je přesvědčen, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra se vyjádřil k oprávněnosti pobytu žalobce na území ČR v souvislosti se žádostí žalobce ze dne 20.10.2012 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR tak, že řízení o uvedené žádosti bylo ke dni 21.2.2013 pravomocně zastaveno. Součástí spisového materiálu ve věci správního vyhoštění je rozhodnutí č.j. OAM-67476-7/DP-2012 ze dne 21.1.2013, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce ze dne 20.10.2012 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to s vyznačením právní moci ke dni

21.2.2013 a doručenkou, ze které vyplývá, že si žalobce rozhodnutí na výzvu doručovatele nepřevzal, a proto mu bylo vhozeno do poštovní schránky dne 5.2.2013, 15 dnů na odvolání, takže nabylo právní moci dne 21.2.2013. Jiné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, nebylo v rozhodné době vedeno. Žalovaný uvedl, že fikce doručení není nezákonným způsobem doručení písemnosti, jak dovodil žalobce, nýbrž způsobem zákonným, tzn. že není nutné, aby písemnost byla vždy osobně doručena a její doručení písemně stvrzeno. Pokud žalobce uvedl jako důvod nepřevzetí uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21.1.2013 to, že se v době doručování nacházel na Ukrajině, nikoli na území ČR, pak tuto skutečnost, která navíc ani nebyla ze strany žalobce prokázána, není oprávněn hodnotit žalovaný a zpochybňovat tak otázku nabytí právní moci citovaného rozhodnutí. Tento závěr nepřímou potvrzuje žalobce v žalobě, když uvádí (nikoli však dokládá), že ve věci zamítnutí jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu dal podnět, kterým mělo být zahájeno přezkumné řízení. Žalovaný uvedl, že nemůže hodnotit oprávněnost podání, neboť řízení je vedeno u jiného správního orgánu.

Žalovaný poukázal na to, že až v žalobě žalobce napadá otázku posouzení přiměřenosti vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života. Žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuvedl takové skutečnosti, pro které by nebylo možné vydat rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Žalovaný navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8.7.2013 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce z území členských států EU podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Řízení bylo zahájeno poté, co byl žalobce dne 8.7.2013 zajištěn při kontrole prováděné hlídkou OPKP Praha zaměřené na dodržování pobytového režimu cizinců podle § 167 odst. 1 a 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce požádal o nový překlenovací štítek. Z žalobcova cestovního dokladu bylo zjištěno, že povolení k pobytu měl od 17.5.2012 do 4.11.2012. V době prováděné kontroly žalobce pobyt povolen neměl. Zjištěno bylo, že o prodloužení pobytu požádal dne 20.10.2012 a řízení bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 21.1.2013. Z usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č.j. OAM-67476-7/DP-2012 ze dne 21.1.2013 bylo zjištěno, že řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem zaměstnání bylo zastaveno podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Toto rozhodnutí dle vyznačené právní moci je pravomocné od 21.2.2013. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného se žalobcem dne 8.7.2013 bylo zjištěno, že žalobce mimo jiné uvedl, že je svobodný a na území ČR se nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči. Rovněž tak uvedl, že nemá v ČR nebo v EU osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Uvedl rovněž, že mu není známa překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území ČR a uvedl také, že vycestuje dobrovolně.

Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy bylo dne 8.7.2013 rozhodnuto žalobcově správním vyhoštěním na dobu jednoho roku podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž namítal shodně jako v žalobě tu skutečnost, že mu nebylo doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci zastavení řízení o jeho žádosti o prodloužení pobytu na území ČR. O odvolání bylo pak rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobce namítal v podané žalobě tu skutečnost, že na území ČR nepobýval neoprávněně v době od 22.2.2013 do 8.7.2013, neboť mu nebylo doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení pobytu na území ČR. Jednalo se o rozhodnutí z 21.1.2013.

Městský soud v Praze vyšel při posouzení této námítky z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21.1.2013 č.j. OAM-67476-7/DP-2012 nabylo právní moci dnem 21.2.2013. Z připojené fotokopie doručanky je zřejmé, že žalobci byla zásilka vhozena do schránky, neboť si ji nevyzvedl ve stanovené lhůtě. Došlo tak k doručení tohoto rozhodnutí fikcí podle § 20 a násl. správního řádu. Pokud žalobce namítal, že se v době doručování uvedeného rozhodnutí nenacházel v místě svého pobytu na území ČR, měl postupovat podle § 24 odst. 2 správního řádu, a to vůči správnímu orgánu, jehož rozhodnutí bylo doručováno, t.j. v tomto případě Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky. Žalobce nedoložil, že by takto postupoval a došlo k určení neplatnosti doručení. Pokud vycházel správní orgán I. stupně i žalovaný v řízení o žalobcově správním vyhoštění z toho, že rozhodnutí o zastavení řízení o žalobcově žádosti o prodloužení jeho pobytu na území ČR nabylo právní moci dne 21.2.2013, bylo postupováno správně, neboť tyto správní orgány nerozhodují o pobytu cizince na území ČR a nemohly tedy posuzovat, zda bylo rozhodnutí ve věci jeho žádosti o prodloužení pobytu doručeno nebo nebylo. Vycházely ze skutečnosti doložené rozhodnutím Ministerstva vnitra i z vyznačené právní moci a tuto skutečnost nemohly samy posuzovat. Soud proto postup stanovení doby, od kdy se žalobce zdržoval na území ČR bez povolení k pobytu, považuje za správný.

Soud vyšel dále z toho, že žalobce znovu požádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a zákona o pobytu cizinců za účelem zaměstnání dne 6.6.2013. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23.6.2013 č.j. OAM-32137-3/DP-2013 bylo řízení o této žádosti zastaveno podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, ač k podání žádosti na území nebyl oprávněn, neboť řízení o jeho předchozí žádosti bylo pravomocně zastaveno ke dni 21.2.2013. Tyto skutečnosti byly uvedeny v odůvodnění tohoto zamítavého rozhodnutí. Toto druhé rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení prodloužení pobytu nabylo právní moci 18.7.2013. Doručení tohoto rozhodnutí žalobce nezpochybňoval. Je tedy zřejmé, že žalobci muselo být známo, že na území ČR pobývá bez povolení k pobytu.

Soud dospěl k závěru, že žalovaný i správní orgán I. stupně vycházel ze správně zjištěného skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud tedy bylo postupováno podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, bylo postupováno na základě správně zjištěného skutkového stavu věci i v souladu se zákonem. Bylo prokázáno, že žalobce na území ČR pobýval bez povolení k pobytu, což bylo objektivně správními

orgány zjištěno. Žalobce nepopřel tuto skutečnost a nedoložil, že by snad tato skutečnost zjištěná správními orgány neodpovídala skutečnosti. Pokud uváděl, že podá odvolání proti oběma shora citovaným rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, jimiž bylo rozhodováno zamítavě o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu, tuto skutečnost nedoložil. Pokud správní orgány ve věci řízení o správním vyhoštění žalobce vycházely ze skutečnosti, že žalobci nebyla prodloužena doba jeho pobytu na území ČR, neboť bylo řízení o jeho žádosti zastaveno, bylo vycházeno ze správně zjištěných skutečností. Žalobce tuto skutečnost nezpochybil.

Další námitkou uvedenou v žalobě byla skutečnost, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že jeho vyhoštění je zásahem do jeho soukromého a rodinného života, neboť má v ČR družku a dítě.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce v průběhu správního řízení ve věci jeho vyhoštění neuvedl skutečnosti, které pak zmínil v žalobě. Neuvedl, že má družku a dítě v ČR. Jak bylo již shora citováno z protokolu o podání vysvětlení, žalobce uváděl, že je svobodný a že na území ČR nemá žádnou osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Také uvedl, že mu nic nebrání ve vycestování a je ochoten vycestovat dobrovolně. Až v podané žalobě zmínil, že má v ČR družku a dítě. Tuto skutečnost blíže nekonkretizoval.

Soud dospěl k závěru, že nelze žalovanému ani správnímu orgánu I. stupně vytknout, že se nezabývali v souvislosti s posouzením, zda žalobcovo vyhoštění nebude zásahem do jeho soukromého a rodinného života, otázkou, zda se toto vycestování nedotkne jeho družky a dítěte. Tyto správní orgány nebyly s touto skutečností seznámeny. Bylo na žalobci, aby uvedl popravdě všechny skutečnosti týkající se jeho osoby, které mají vliv na posouzení otázky jeho správního vyhoštění. Pokud toto žalobce neuvedl, nelze tuto skutečnost dávat k tíži správnímu orgánu, který v rámci řízení provedl všechny úkony ke zjištění skutečností, které jsou pro posouzení otázky správního vyhoštění rozhodující.

Soud neshledal proto důvodnou ani tuto námitku.

Z uvedených důvodů proto byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

Žalobci byl vrácen soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč zaplacený v kolcích podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., neboť žalobce nebyl k zaplacení soudního poplatku povinen. Podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb. je cizinec v řízení ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění od poplatku osvobozen. Poplatek bude podle ust. § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. soudem vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 6. prosince 2013

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně